

HORA MEDZI NAMI

CHARLES MARTIN

motto

román

ROVNOMENNÝ
FILM
OD TWENTIETH
CENTURY FOX

Hora medzi nami

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

Charles Martin

Horamedzi nami – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

CHARLES MARTIN

HORA

MEDZI NAMI

Copyright © 2010 by C. Martin, Inc.
This translation published by arrangement with Broadway Books,
an imprint of the Crown Publishing Group,
a division of Penquin Random House LLC
Published in association with Yates & Yates, LLP, attorneys and counselors,
Orange, CA, www.yates2.com
Translation © Marta Gergelyová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0175-4
ISBN e-knihy 978-80-566-0227-0 (1. zverejnenie, 2017)

Venujem Chrisovi Ferebeemu

PREDSLOV

Hej, vy tam...

Nemám poňatia, koľko je hodín. Mala by to ukazovať táto vecička. Prebral som sa len pred pár minútami. Ešte je tma. Nevieť, ako dlho som bol v bezvedomí.

Cez čelné sklo sa dnu valí sneh, zamrzá mi na tvári, sotva môžem žmurkať. Akoby mi na lícach zaschla farba. Ale chutí to inak než farba.

Chvejem sa... akoby mi niekto sedel na hrudi. Nevieť sa poriadne nadýchnuť. Možno mám zlomené dve alebo tri rebrá. Možno mi zlyhali pľúca.

Victor neprestajne duje, opiera sa o chvost trupu... alebo skôr o to, čo z neho ostalo. Niečo nado mnou, azda konár, udiera do plexiskla – akoby niekto škriabal nechtami po školskej tabuli. Dnu vanie studený vzduch aj zozadu, odtiaľ, kde bol chvost lietadla.

Cítim plyn. Paliva bolo asi dosť.

Je mi na vracanie.

Nieko si okolo mňa obmotal ruku. Prsty sú chladné, stvrdnuté. Vidím obrúčku, na okrajoch trocha ošúchanú. Grover.

Zomrel ešte skôr, než sme narazili do vrcholkov stromov. Nikdy nepochopím, ako sa mu podarilo pristáť, nikdy nepochopím, ako je možné, že som nažive.

Keď sme vzlietli, prízemná teplota vzduchu vykazovala nízke hodnoty. Netuším, koľko stupňov je teraz. Zdá sa chladnejšie. Mali by sme byť asi 3 500 metrov nad morom. Približne. Keď Grover urobil ten manéver s krídlom, nemohli sme sa zrútiť o viac než stopäťdesiat metrov. Kontrolky sú tmavé, nesvietia. Je na nich biely poprašok.

GPS-ka na palubnej doske zabliká každých päť minút, medzitým sa neukáže nič.

Niekde tu bol pes. Svalnáč s poriadnymi zubiskami. Krátkosrstý. Veľký asi ako dóza na chlieb. Keď dýchal, zlostne vrčal. Zdá sa, že ho vzrušovala rýchlosť. Ale počkať, počkať...

„No zdravím, chlapče... Stoj... to nie! Tam nesmieš! No dobre, môžeš ma olízať, ale neskáč! A ako sa voláš? Bojíš sa? Viem, viem... aj ja.“

Nemôžem si spomenúť na jeho meno.

Už som pri zmysloch... ako dlho som bol v bezvedomí? Je tu pes. Zaboril sa mi medzi kabát a pazuchu.

Už som sa o ňom zmienil? Nemôžem si spomenúť na jeho meno.

Celý sa chveje, myká mu viečkami. Vždy keď zakvóli vietor, vyskočí a zavyje.

Neviem si dobre vybaviť, čo sa stalo. Zhováral som sa s Groverom, leteli sme, on riadil, asi sme sa naklonili doprava, porozsvecovali sa kadejaké svetlá – modré, zelené, pod nami všetko halila tma, tak do sto kilometrov sme nezahliadli celkom nič. No a... bola tu aj žena. Cestovala domov, za snúbencom, na predsvadobnú hostinu. Pozriem sa po nej.

Našiel som ju. Je v bezvedomí, má zvýšený tep, oči celé opuchnuté, zreničky rozšírené. Možno otras mozgu. Na tvári má niekoľko tržných rán. Niektoré treba zašiť. Pravé rameno má vyklbené, utrpela zlomeninu ľavej nohy. Stehno. Kost' jej síce netrčí, lenže noha má neprirodzený uhol, nohavica je na prasknutie. Musím jej nohu narovnať... urobím to, keď sa trocha spamätám, keď budem môcť lepšie dýchať.

Schladzuje sa. Asi príde búrka. Ak sa nám nepodarí do niečoho sa zabaliť, do rána zmrzneme. Tú nohu jej narovnáam ráno.

Rachel... Nevieam, koľko času nám ostáva, neviem, či sa z tohto tu vôbec dostaneme... Lenže... beriem to všetko späť. Mýlil som sa. Bol som nahnevany. Nikdy som to nemal vysloviť. Myslela si na nás oboch, nielen na seba. Teraz to už viem.

Máš pravdu. Celý čas si mala pravdu. Vždy jestvuje nádej.

Vždy.

1. KAPITOLA

LETISKO SALT LAKE CITY
PRED DVANÁSTIMI HODINAMI

Bol to nepekný výhľad. Bezútešný, šedivý január bez konca a kraja. Akýsi chlapík v niektorom newyorskom štúdiu na televíznej obrazovke za mnou použil výraz „akoby všetko stuhlo“. Čelo som si oprel o sklo. Chlapi v žltých pracovných kombinézach kľučkovali pomedzi lietadlá s vlečkami s batožinou, rozvírovali snehový poprašok. Vedľa mňa sedel na ošumelom koženom kufri s klobúkom v ruke unavený pilot – dúfam, že sa mu dnes predsa len podarí dostať domov a vyspať sa vo vlastnej posteli.

Západne od nás kryli pristávaciu dráhu oblaky, viditeľnosť bola takmer nulová. Vial vietor a situácia sa rýchlo menila. Vietor nádeje! Letisko Salt Lake City leží v lone hôr, na východe sa z mrakov vynárali snehom pokryté štíty. Kopce ma odjakživa lákali. Chvíľu som uvažoval, čo je za nimi.

Mali sme odlietať o 18.07, no pre meškania to vyzerá, že sa náš odlet posunie na skoré ráno. Ak teda vôbec odletíme. Presunul som sa do rohu celkom na konci letiskovej haly, pretože ma iritoval blikajúci nápis MEŠKÁ. Sadol som si, do lona som si povykľadal zdravotné zápisy pacientov a do digitálneho záznamníka som začal diktovať správy a diagnózy. Týkali sa ľudí, ktorí boli u mňa na kontrole v týždni pred mojím odchodom. Hoci som ošetroval aj dospelých, väčšina zápisov, čo som mal pred sebou, sa týkala detí. Moja žena Rachel ma ešte pred rokmi presvedčila, aby som sa špecializoval na deti a dorast, na

telovýchovné lekárstvo. Dobre mi poradila. Nemohol som sa dívať, ako mi malí pacienti krivkajúč vchádzali do ordinácie. No urobilo mi nesmiernu radosť, keď z nej potom rezko vybehli.

Mal som ešte čo-to dorobiť, lenže indikátor stavu batérie na digitálnom záznamníku blikal načerveno, a tak som sa vybral do terminálovej predajne. Zistil som, že si môžem kúpiť dve AA ceruzkové batérie za štyri doláre alebo dvanásť za sedem. Panej v obchode som podal sedem dolárov, vymenil som si do-sluhujúce batérie v digitálnom záznamníku a zvyšných desať som si šuchol do plecniaka.

Práve som sa vrátil z lekárskeho sympózia v Colorado Springs. Pozvali ma tam ako účastníka panelovej diskusie na tému „Prie-sečník detskej ortopédie a akútnej medicíny“. Hovorili sme o procedúrach na oddelení ára, ako aj o rozmanitých prístu-poch lekárov k vystrašeným deťom. Sympóziu sa konalo na nádhernom mieste, uspokojilo mnohé z mojich nekonvenčných otázok súvisiacich s týmto oddelením. Zo všetkého najviac si však cením skutočnosť, že mi táto konferencia poslúžila ako vynikajúca výhovorka, aby som strávil štyri dni v pohorí Colle-giate Peaks pri Buena Vista v Colorade. Popravde šlo o služob-nú cestu, ktorá uspokojila aj moju závislosť od lezenia. Mno-hí lekári si kupujú športové automobily Porsche, veľké domy a platia členské v rôznych country kluboch, ktorých služby na-pokon ani veľmi nevyužívajú. Ja zas mám rád dlhé behy po plá-ži a chodím po horách, vždy keď sa mi naskytne príležitosť.

Bol som preč celý týždeň.

Späť som letel z Colorado Springs do Salt Lake, odtiaľ som mal priamy let domov. Lietanie ma fascinuje stále – letíte na západ, a skončíte na východe. Davy na letisku už poredlí, v ne-deľu je o tomto čase už väčšina ľudí doma. Tí, čo sú ešte tu, sa nachádzajú buď pri bráne a vyčkávajú, alebo popíjajú v bare pívko a chrumkajú *nachos* či pikantné krídelká.

Všimol som si jej chôdzu, jej dlhé štíhle nohy i rózny krok. Rózny, no zároveň ladný a pravidelný. Pôsobila sebaisto, zdalo sa, že je v pohode, že je sama sebou. Vysoká tak stosedemde-

siatpäť alebo stosedemdesiatsedem centimetrov, tmavé vlasy. Atraktívna, no akoby jej na tom až tak nezáležalo. Niečo okolo tridsiatky. Krátke vlasy. Predstavte si Winonu Ryderovú vo filme *Narušenie* alebo Juliu Ormondovú v novej verzii *Sabrin*y, kde hrá po boku Harrisona Forda. Na prvý pohľad nepôsobila, že by venovala zovňajšku príliš veľa času, no na Manhatane by ste našli more dievčat, ktoré platia nemalé peniaze za to, aby takto vyzerali. Stavil by som sa však, že túto ženu to veľa nestojí. Alebo že ju stojí veľa to, aby pôsobila, že ju to veľa nestojí.

Prešla halou, očami preletela po davoch v terminále, potom si vybrala miesto. Zastavila sa tri až päť metrov odo mňa. Kútikom oka som ju pozoroval. Tmavý nohavicový kostým, kožená diplomatka, jeden kus príručnej batožiny. Asi sa vracala z dvojdennej služobnej cesty. Zložila si na zem tašky, obula si bežecké tenisky značky Nike a potom, skenujúc terminál, si sadla a začala sa natahovať. Hlavou, hrudou aj bruchom sa dokázala dotknúť stehien a zeme medzi nohami, usúdil som, že to nerobí prvý raz. Nohy mala svalnaté ani inštruktorka aerobiku. Zopár minút sa takto natahovala, potom si z diplomatky vytiahla poznámkový blok so žltými linajkovými stránkami. Preletela rukou písané poznámky a začala niečo tukať do klávesnice laptopu. Prsty sa jej mihali sťa krídla kolibríka.

Po niekoľkých minútach jej laptop pípol. Zvrástila obočie, ceruzu si strčila medzi zuby a očami blúdila po stene – hľadala zásuvku. Ja som jednu práve používal. Zdvihla hompálajúci sa koniec kábla, ktorý jej trčal z laptopu.

„Podelíme sa?“

„Pravdaže.“

Zasunula koniec kábla do zásuvky a sadla si s prekríženými nohami. Okolo seba mala žlté linajkové stránky poznámkového bloku. Ja som pokračoval vo svojej kartotéke.

„Prvá ortopedická konzultácia dňa...“ prezeral som si kalendár, snažiac sa dostať k dátumu. „Dvadsiateho tretieho januára. Tu doktor Ben Payne. Meno pacientky Rebecca Peterso-

nová, nasledujú identifikačné údaje. Dátum narodenia – 6. 7. 1995, číslo lekárskej správy BMC2453; žena, beloška, hviezda pravého krídla svojho futbalového tímu, najviac gólov dala na Floride, chcú ju tímy po celej krajine, naposledy dostala štrnásť ponúk do prvej ligy; operovaná pred tromi týždňami, pooperačný stav normálny, bez komplikácií, nasleduje intenzívna fyzioterapia; schopná viacerých pohybov, skúška ohnutia v páse 127 stupňov, skúška svalovej sily vykazuje podstatné zlepšenie, takisto pohyblivosť. Cíti sa znova vo forme, podľa jej vlastných slov ešte lepšie ako predtým. Vraví, že pri pohybe bolesť necíti, že sa môže vrátiť k všetkému, čo robievala predtým... okrem skejtbordingu. S tým môže znova začať až okolo tridsaťpäťky alebo neskôr.“

Nasledovala ďalšia kartotéka. „Prvá ortopedická konzultácia dňa dvadsiateho tretieho januára. Tu doktor Ben Payne.“

Zakaždým poviem to isté. V elektronickom svete, v akom žijeme, je každá nahrávka samostatná a jedinečná. Ak sa stratí, treba ju dajako nájsť, podľa niečoho identifikovať.

„Meno pacienta Rasheed Smith, nasledujú identifikačné údaje. Dátum narodenia – 19. 2. 1979, číslo lekárskej správy BMC17437; muž, černoš, začínal v obrane pre tím Jacksonville Jaguars, jedna z najrýchlejších osôb, s ktorými som mal tú česť. Magnetická rezonancia potvrdila neprítomnosť trhlín v prednom skríženom väze a v mediálnom kolaterálnom väze, odporúčam intenzívnu fyzioterapiu i to, aby nezačal hrať na basketbalovom ihrisku YMCY skôr, než skončí s profesionálnym futbalom. Isté pohyby sú obmedzené pre bolestivosť a citlivosť, tie by však mali vďaka terapii v období medzi sezónami ustúpiť. Keď bolesť pominie, môže sa vrátiť k obmedzenému tréningu silových a rýchlostných schopností. Objednať o dva týždne na kontrolu, zavolať do YMCY a povedať im, aby mu zrušili členstvo.“

Kartotéky som si vložil do plecniaka. Potom som si všimol, že tá žena sa smeje.

„Ste lekár?“

„Chirurg.“ Zdvihol som kartotéky v hnedých obálkach. „Pacienti z minulého týždňa.“

„Svojich pacientov poznáte veľmi dobre, však?“ Pokrčila plecami. „Prepáčte, nemohla som vás nepočúvať.“

Prikývol som. „Naučila ma to moja žena.“

„Čo?“

„Že ľudia znamenajú viac než len súčet ich krvného tlaku a tepu vydelení indexom ich telesnej hmotnosti.“

Znova sa zasmiala. „Takýto lekár sa mi páči!“

Kývol som k jej poznámkam. „A čo vy?“

„Fejtonistka.“ Rukou mávla po hárkoch pred sebou. „Píšem pre niekoľko ženských časopisov.“

„Akým témam sa venujete?“

„Móde, trendom, často humoru alebo satire, občas vzťahom. No nie som Jane Doeová a ani nepíšem pre klebetníky.“

„Ja teda neviem písať. Koľko toho napíšete za rok?“

Kyvkala hlavou z jednej strany na druhú, rozmyšľala. „Tak štyridsať alebo päťdesiat.“ Mrkla na môj diktafón. „Väčšina lekárov, ktorých poznám, takéto mašinky nenávidí.“

Obrátil som diktafón v dlani. „Zriedkakedy ho nemám.“

„Žeby závislosť?“

Zasmial som sa. „Tak nejako.“

„Dlho vám trvalo privyknúť si naň?“

„Prirástol ku mne. Teraz by som veru bez neho neurobil ani krok.“

„Iste sa to voľajako začalo.“

„Rachel... moja žena, tá mi ho dala. Šoféroval som vtedy stahovaciú dodávku do Jacksonvillu. Stahovali sme späť náš vlastný život, vracali sa domov. Začal som pracovať v nemocnici. Ona si robila starosti pre moje služby. Že bude celé dni sama, takpovediac lekárova vdova, že každý večer skončí pred televíznym kanálom Lifeway so zmrzlinou Häagen-Dazs. No a toto... toto nám pomohlo ostať v kontakte, byť ustavične spolu, neprísť o každodenné zážitky... v prestávkach medzi operáciami, službami, keď ma o druhej ráno volali. Rozhovory nechala

nahraté tak deň či dva, povedala mi, o čom premýšľa... alebo čo má na srdci. Potom som bol na rade ja. Mal som diktafón deň-dva, možno aj tri, potom som jej ho vrátil.“

„A to by nebol zvládol aj mobil?“

Pokrčil som plecami. „S týmto je to iné. Skúste to niekedy – sama sa presvedčíte.“

„Ako dlho ste ženatý?“

„Sme spolu už... tento týždeň to bude pätnásť rokov.“ Mrkol som jej na ľavú ruku. Zdobil ju diamant. Obrúčku však nemala. „Vy sa na to asi práve chystáte, však?“

Nevedela potlačiť úsmev. „Pokúšam sa dostať domov na predsvadobnú hostinu.“

„Blahoželám.“

Zavrtela hlavou, znova sa usmiala. Potom sa zahľadela na dav. „Tolko mám toho ešte urobiť, a vidíte, som tu a píšem si poznámky k príbehu o móde, ktorá nebude mať dlhé trvanie a ktorá sa mi vlastne ani nepáči.“

Prikývol som. „Píšete asi dobre, však?“

Pokrčila plecami. „Zatiaľ ma nevyhodili. Počula som, že po niektorí čitatelia si tie časopisy kupujú len preto, aby si prečítali môj stĺpček. A to som sa s nimi nikdy nestretla!“ Jej šarmu som nemohol odolať. Spýtala sa: „Stále žijete v Jacksonvillle?“

„Hej. A vy?“

„V Atlante.“ Podala mi svoju navštívenku. ASHLEY KNOXOVÁ.

„Ashley.“

„Pre každého okrem môjho otca, ktorý mi vraví Asher. Chcel chlapca. Keď som sa zjavila ja, teda niekto s nesprávnou *výbavičkou*, či skôr bez toho, čo mal mať, strašne sa na mamu nalezostil. Preto tú koncovku zmenil. No a namiesto hodín baletu alebo softbalu ma brával na taekwondo.“

„Počkajte... len či uhádnem. Ste jedna z tých šialencov, ktorí dokážu odkopnúť niečo z hlavy niekoho iného.“

Pritakala.

„Tak to vysvetľuje to natahovanie a prikladanie hrude k stehnám.“

Znova pritakala, akoby na mňa vôbec nechcela urobiť dobrý dojem.

„Ktorá trieda?“

Zdvihla tri prsty.

„Pred pár týždňami som operoval chlapca, dal som mu do lýtka niekoľko drôtov a skrutiiek.“

„Ako sa mu to stalo?“

„Kopol protivníka, ten odpovedal laktom. Lýtko však letelo ďalej, a tak sa prehlo zlým smerom.“

„To som už videla.“

„Vravíte to, akoby ste to zažili.“

„Ako tínedžerka a aj potom, keď som mala niečo po dvadsiatke, som veľa súťažila. Národné majstrovstvá. Niekoľko krajín. Aj ja som si užila zlomenín – kosti i kĺby. Raz toho bolo toľko, že som mala číslo môjho ortopéda z Atlanty medzi kontaktmi, ktoré si vytočíte len stisnutím čísla. A vy – boli ste tu na služobke, na výlete alebo ste to skombinovali?“

„Vraciam sa z lekárskeho sympózia, kde som sa zúčastnil na panelovej diskusii a...“ Usmial som sa. „Aj som si stihol trochu položiť.“

„Položiť?“

„Áno. Po horách.“

„To teda robíte, keď nerežete ľudí?“

Zasmial som sa. „Mám dva koníčky. Jedným je beh... tak som sa vlastne zoznámil s Rachel. Behať som začal na strednej. Bolo ťažké s tým prestať. Keď sme sa vrátili domov, kúpili sme si kondo na pláži, aby sme si mohli ísť zabehať pri mori, kedy sa nám zachce. Druhým je lezenie po horách, začali sme s tým na Lekárskej fakulte v Denveri. Nuž, ja som tam študoval a ona sa starala o moje duševné zdravie. Tak či tak, v Colorade je päťdesiatštyri štítov nad 4 000 metrov nad morom. Miestni ich volajú štyritisícovky. Majú aj akýsi neoficiálny klub. Pre tých, ktorí zdolajú všetky. S tými štítmami sme začali, keď som bol na lekárskej fakulte.“

„Na koľko ste vyliezli?“

„Na dvadsať. Práve som k nim pridal horu Mt. Princeton.
4 327 metrov nad morom. Jeden z vrcholov Collegiate Peaks.“

Chvíľu o tom premýšľala. „To sa blíži k piatim kilometrom nad morom!“

Prikývol som. „Až tolko zas nie, ale nie ste ďaleko od pravdy.“

„A ako dlho vám také čosi trvá?“

„Zvyčajne deň, niekedy menej. Lenže podmienky v tomto ročnom období sú trocha,“ pokyvkal som hlavou dopredu i dozadu, „trocha tvrdsie.“

Zasmiala sa. „Potrebujete kyslík?“

„Nie, ale aklimatizácia pomôže.“

„Bol tam sneh a ľad?“

„Áno.“

„A strašne zima a snežilo a dul silný vetrisko?“

„Stavím sa, že ste dobrá novinárka.“

„Nuž teda... bolo to tak?“

„Miestami.“

„Podarilo sa vám vyliezt' a zliezt' a ostať živý a zdravý?“

Zasmial som sa. „Ako vidíte, áno.“

Zdvihla obočie. „Takže ste jeden z tých?“

„Z akých tých?“

„No z tých, ktorým sa vraví ‚muži proti divočine‘.“

Pokrútil som hlavou. „To zas nie. Som nedeľný bojovník. Najlepšie sa cítim v nulovej nadmorskej výške.“

Uprene pozorovala rady cestujúcich. „A vaša žena nie je s vami?“

„Tentoraz nie.“

Zaškvrcalo mi v žalúdku; terminálom zavanula vôňa z reštaurácie California Pizza Kitchen. Vstal som. „Môžem vás poprosiť, postrážili by ste mi veci?“

„Pravdaže.“

„Hneď som späť.“

Vrátil som sa so šalátom Caesar a s pizzou pepperoni veľkou ako tanier, práve keď sa halou rozľahlo hlásenie.

„Vážení, ak sa nám podarí bleskovo nasadnúť, búrka nám

plány neskříži. Nie je nás veľa. Takže všetci, nech sedíte kdekoľvek, prosím, nastupujte na let 1672 do Atlanty.“

Na ôsmich bránach okolo mňa bolo napísané MEŠKÁ. Na sedadlách aj popri stenách sedeli frustrovaní cestujúci. Jedni rodičia, matka a otec, ozlomkrky leteli terminálom, cez plece vykrikovali na dvoch chlapcov, ktorí za sebou ťahali kufríky pomalované výjavmi z *Hviezdnych vojen* a umelohmotné svetelné meče.

Vzal som si veci a jedlo a vydal sa k lietadlu, nasledujúc sedem cestujúcich vrátane Ashley. Našiel som si miesto a pripútal sa. Letušky všetko skontrolovali, lietadlo sa postavilo do radu. Ešte nikdy som nezažil bleskovejšie nasadnutie.

Potom lietadlo postálo a my sme cez interkom začuli pilotov hlas: „Vážení, čakáme na odmrazovanie. Ak to pôjde rýchlo, búrka nám plány neskříži. Mimochodom, vpredu je dosť voľných miest. Takže ak nesedíte v prvej triede, ste si sami na vine. Máme miesto pre každého.“

Všetci sa zdvihli.

Jediné miesto, ktoré ostalo voľné, bolo vedľa Ashley. Pozrela na mňa, zapla si pás a usmiala sa. „Myslíte, že odletíme?“

Zahľadel som sa z okna. „To pochybujem.“

„Teda pesimista, áno?“

„Som lekár. Takže som optimista, ale reálny optimista.“

„Výstižné!“

Polhodinu sme tam sedeli a letušky nám servírovali takmer všetko, o čo sme ich požiadali. Vypil som pikantný paradajkový džús, Ashley si dala kabernet.

O chvíľu sa znova ozval pilot, tón jeho hlasu nás veru nepovzbudil. „Vážení... ako všetci dobre viete, snažili sme sa, aby nám táto búrka neskřížila plány.“

Použil minulý čas.

„A dispečeri vo veži nám vravia, že musíme vzlietnuť do hodiny. Potom vraj už príde búrka...“

Všetci sme si svorne povzdychli. Možno to ešte nie je stratené.

„Lenže technici mi práve oznámili, že jedno z dvoch odmrazovacích vozidiel sa pokazilo. Čo znamená, že ostalo len jedno, a to sa pokúša odmraziť všetky lietadlá na dráhe. Sme v poradí dvadsiati. Aby som to skrátil, dnes večer neodletíme.“

Navôkol sa ozvali hlboké povzdychy.

Ashley si odopla pás a pokrútila hlavou. „To sa mi hádam len sníva!“

Chlap po mojej ľavici zamrmlal: „Bastard jeden...“

Pilot pokračoval: „Na konci brány na vás budú čakať naši ľudia. Ak máte záujem o hotelovú poukážku, nech sa páči, vyhľadajte Marka – má na sebe červený kabát a nepriestrelnú vestu. Keď si vyzdvihnete batožinu, náš kyvadlový autobus vás zavezie do hotela. Vážení, je mi to naozaj ľúto.“

Vrátili sme sa na terminál a dívali, ako sa každý nápis MEŠKÁ mení na ZRUŠENÝ.

„Takto sa to nerobí,“ povedal som za všetkých, keď sme sa ocitli v terminále, a prešiel som k pultu. Zamestnankyňa aerolínií tam len tak postávala a vrtiac hlavou uprene hľadela na obrazovku. Kým som stihol otvoriť ústa, obrátila sa k televízoru naladenému na kanál o počasí. „Lutujem, nič sa nedá robiť.“

Štyri obrazovky za mnou ukazovali, ako sa z Washingtonu, Oregonu a zo severnej Kalifornie valí na juhojuhovýchod obrovská zelená škvrna. Informačný prúžok v dolnej časti obrazovky oznamoval, že bude snežiť, duť nesmierne mrazivý vietor, príde poľadovica a klesne teplota. Dvojica vedľa mňa sa objala a náruživo pobožkala. Usmievali sa. Neplánovaný deň navyše im predĺži dovolenku.

Mark začal rozdávať hotelové poukážky a navigovať cestujúcich k batožinovým pásom. Mal som len príručnú batožinu – nevelký plecniak, ktorý mi zároveň slúži ako aktovka – a jednu tašku, ktorú som pred nástupom odovzdal a bola ešte v trupe lietadla. Či sa nám to páčilo, alebo nie, poslali nás k pásu.

A tak som sa tam vydal, no zatiaľ som stratil Ashley. Medzičasom totiž vošla do obchodu so zdravými zájedkami *Natural Snacks*. Našiel som voľné miesto pri páse a porozhliadal sa. Cez

sklené posuvné dvere som zbadal svetlá súkromného letiska, vzdialeného asi kilometer a pol. Naboku najbližšieho hangára obrovskými písmenami stálo: CHARTEROVÉ LETY. Nič viac, len tie dve slová.

V jednom hangári sa svietilo. Vtom sa zjavila moja taška. Prehodil som si ju cez voľné plece, potom som opäť narazil na Ashley; čakala na batožinu. Zadávala sa na môj plecniak.

„Takže ste nežartovali, keď ste vraveli, že ste si stihli aj odskočiť a trocha si položiť po horách. Lenže mne to pripadá, akoby ste boli na Evereste! Fakt toho toľko potrebujete?“

Môj oranžový plecniak značky Osprey 70, ktorý už čo-to prežil, mi slúži aj ako kufor. Najviac sa však hodí na lezenie po kopcoch, je pre mňa ako stvorený. Mám v ňom celú výbavu na prenocovanie vonku v chladnom počasí, keď som v Collegiate Peaks: spací vak, karimatka značky Therm-a-Rest, varič značky Jetboil, ktorý je spolu so spacím vakom azda najnedocenenejšou, no zároveň najhodnotnejšou súčasťou tejto výbavy. Potom sú tam dve fľaše značky Nalgene, zopár polypropylénových obalov a ďalšie maličkosti, ktoré mi pomáhajú prežiť v akom-takom pohodlí, keď spím vo výške do 3 300 metrov nad morom. Ešte tam mám aj tmavomodrý pásikavý oblek, elegantnú modrú kravatu od Rachel a topánky značky Johnston & Murphy; obul som si ich len raz, na tú panelovú diskusiu.

„Poznám hranice svojich síl, na Everest nemám. Nad štyritisícpäťsto metrov nad morom mi vždy príde zle. V nižších polohách som okej. Toto,“ zdvihol som plecniak, „je len základné vybavenie. Je dobré ho mať so sebou.“

Vtom zbadala svoju tašku, zvrtila sa a šla si po ňu. Potom sa však s nešťastným výrazom na tvári obrátila. Zrejme si uvedomila, že zmešká svadbu. Trocha jej to ubralo zo šarmu. Natiahla ku mne ruku; mala pevný, no príjemný stisk. „Som rada, že som vás spoznala. Dúfam, že sa dostanete v poriadku domov.“

„Áno, ďakujem. Vy...“

No to už nepočula; obrátila sa a s taškou cez plece mierila k stanovisku taxíkov. Pekne v rade tam čakalo možno aj sto ľudí.